

Najhoršie je nič nevedieť, len tušiť

JORN LIER HORST

ZMIZNUTIE
FELICIE

premedia

premedia
~

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. *Nøkkelvitnet* (Kľúčový svedok)*
2. *Felicia forsvant* (Zmiznutie Felicie)*
3. *Når havet stilner* (Keď sa more upokojí)**
4. *Den eneste ene* (Jediný)
5. *Nattmannen* (Šarha)*
6. *Bunnfall* (Až na samé dno)*
7. *Vinterstengt* (Na zimu zatvorené)*
8. *Jakthundene* (Poľovné psy)*
9. *Hulemannen* (Jaskynný muž)*
10. *Blindgang* (Zaslepenosť)*
11. *Når det mørkner* (Súmrak)*

Séria Odložený prípad:

12. *Katharina-koden* (Katharinin kód)*
13. *Det innerste rommet* (Najskrytejšia miestnosť)**

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno*
2. Operácia Muž v čiernom*
3. Operácia Západ slnka*
4. Operácia Narcis*
5. Operácia Ostrov**
6. Operácia Vietor**

* vyšlo v slovenčine, ** pripravujeme v roku 2019

JØRN LIER HORST

ZMIZNUTIE FELICIE

premedia

Z nórciny preložila Zuzana Demjánová

Edícia LABYRINT, 34. zväzok

Jørn Lier Horst
ZMIZNUTIE FELICIE

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2005

Copyright © Jørn Lier Horst, 2005

All rights reserved

Preklad © Zuzana Demjánová, 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

ISBN 978-80-8159-623-0

1

Wisting bol vždy toho názoru, že do ornice sa má siať obilie a nie golfové loptičky. Hľadel na synteticky pôsobiaci trávnik a triasol sa od zimy, zatiaľ čo premýšľal, čo tu vlastne robí. Cez plátenné topánky mu presakovala ranná rosa a cítil, ako mu vlhnú ponožky. Bolo sychravo a zima mu zachádzala pod kožu. Od mora vanul južný vietor a prinášal so sebou guče sivých mračien.

Už štvrtý raz bol prinútený vybrať sa na golfové ihrisko a vždy mu napadlo, aké je tu ticho a pokoj. Začínal chápať, prečo toľkých tento šport fascinuje, a vlastne im aj závidel, že majú na podobné rekreačné aktivity čas.

„Vôbec to nechápem,“ ozvalo sa mu spoza chrbta. „Jednoducho to nechápem.“

„Ale ja nie som presvedčený o tom, že je to niečo, čo by sa týkalo polície,“ nadhodil Wisting a pozrel sa na Finna Habera, ktorý okolo nich pobežoval s fotoaparátom a zápisníkom. Starý kriminalistický technik pokrútil hlavou vždy, keď presunul meracie pásmo.

„Nieкто predsa musí zistiť, čo sa stalo, nie?“ namietol drobný muž, ktorý sa im predstavil ako greenkeeper. Wistinga tak zarazil názov jeho profesie, že si ani nezapamätal jeho meno. „Je to záhada,“ dodal muž.

Mal pravdu. A záhady zvyčajne rozdúchali vo Williamovi Wistingovi zvedavosť a túžbu vedieť, čo sa stalo, ale domnieval

sa, že zopár metrov štvorcových zoschnutej trávy nie je ani tak vecou polície. Skôr by to mal riešiť záhradnícky spolok, ktorý to zrejme spracuje do bezvýznamnej poznámky v štatistike týkajúcej sa životného prostredia. V najhoršom prípade ide o bežný vandalizmus. V porovnaní so zločkami k prípadom, ktoré sa vršili na Wistingovom stole, bol toto bagateľ a určite by tu nestál, keby policajného riaditeľa náhle nezachvátila golfová horúčka.

Wisting sa striasol a pozrel sa na sivé mračná, ktoré nad nimi viseli. Čoskoro sa malo začať leto, ale nevyzeralo to tak. Pohol skrehnutými prstami v topánkach a dúfal, že Haber čoskoro skončí s obhliadkou.

Začalo sa to v posledný májový týždeň. Na trávniku sa objavilo päť vyschnutých flakov, ktoré boli rozmiestnené ako bodky na kocke. O sedem dní sa objavilo ďalších päť koliesok zhnednutej trávy. Tretikrát sa vybrali na golfové ihrisko minulý týždeň a mohli len skonštatovať, že im pribudli ďalšie flaky – tiež ich bolo päť.

„Asi nehráte golf,“ povedal greenkeeper a vytrhol Wistinga z úvah.

„To nie,“ pripustil Wisting.

„Mali by ste s tým začať, je to pekný šport.“

„Zvážim to,“ odpovedal Wisting a nenápadne vtiahol brucho.

„Ale keďže nehráte, tak asi nechápete, aká je to pre nás tragédia,“ ozval sa opäť greenkeeper. „Trávnik bol vždy našou pýchou.“ „Chápem,“ ubezpečil ho Wisting. Upieral pohľad na zelenú plochu a skutočne chápal, že pre tohto muža to bola otázka cti udržiavať ju v perfektnom stave.

„Nieкто predsa musí zistiť, čo je vo veci.“

„Čo si o tom myslíš, Finn?“ spýtal sa Wisting a obrátil sa ku kriminalistickému technikovi, ktorý práve skončil s obhliadkou. Aj on už riešil počas svojej dlhoročnej kariéry väčšie a zaujímavejšie úlohy ako povädnutý trávnik. Svoju prácu mal však rád a ku každému prípadu pristupoval s rovnakou vážnosťou. Haber bol pokojný muž. Wisting ho považoval za jedného z naj-

vyrovnanjších ľudí na oddelení. Dalo sa naňho spoľahnúť, nech už šlo o čokoľvek.

„To keby som vedel,“ povzdychol si Finn. „Ale nejde o žiaden prírodný úkaz.“

„Len mi nepovedz, že aj ty si za tie teórie o ufo, o ktorých píšu v novinách!“

„Ale nie,“ usmial sa Haber. „Napadlo mi, či to nespôsobili mravce alebo krtkovia, jednoducho nejaké živočíchy, ktoré sa zahrabávajú pod zem, ale to je vylúčené.“

„Vylúčené?“ spýtal sa Wisting.

„Tie kruhy sú úplne rovnaké,“ vysvetlil mu kriminalistický technik. „Každý má priemer presne jeden meter. Kruhy sú umiestnené do tvaru štvorca a medzi jednotlivými kruhmi je päť metrov. Ten, čo je v strede, má stred presne v priesečníku uhlopriečok tohto štvorca. Jednoducho ide o zarážajúco dokonalú symetriu.“

„Inými slovami dokonale symetrický kanadský žartík,“ poznamenal Wisting.

„Áno, ale zvláštne je to, že navyše presne kopírujú tri predošlé zoskupenia kruhov. Sú identické čo do veľkosti aj rozstupov.“

„Čo teraz spravíte?“ spýtal sa takmer triumfálne greenkeeper, keď počul, že aj pre technika je to záhada. „Som greenkeeperom už dvadsať rokov a nikdy som nič podobné nevidel.“

„Popýtam sa odborníkov, ktorí toho vedia o zemi a tráve viac,“ povedal Haber.

Muži zmlkli a zahľadeli sa na kruhy v tráve. Wisting počul, ako sa greenkeeper nadychuje a pripravuje sa im znova vysvetliť, aká je to pre golfový klub tragédia, keď sa z parkoviska ozval klaksón. Wisting sa otočil. Pri aute s otvorenými dverami stál muž a mával oboma rukami. Nils Hammer bol kus chlapa, bez problémov ho identifikovali aj na takú diaľku.

„Pochybujem, že ste dostali služobné mobily na to, aby ste ich nechávali na stole v kancelárii,“ utrúsil Hammer, keď k nemu dorazili.

„Prepáč,“ usmial sa Wisting. „Niečo dôležité?“ dodal, hoci tušil odpoveď, keďže Hammer meral cestu až sem, aby po nich prišiel.

Nils Hammer si vopchal pod peru troc tabaku, pozrel sa na nich svojimi tmavými očami a odpovedal: „Smrteľne dôležité.“

2

Vo vzduchu viselo napätie a akési očakávanie. Muž, ktorý ovládal rýpadlo, zahasil cigaretu a oprel si bradu o ruku. Jeho traja kolegovia postávali vedľa nákladného auta, vrtali sa špičkami topánok v štrku a zanietene sa rozprávali. Predák s ochrannou prilbou na hlave niečo hovoril do mobilu, prudko kýval hlavou a zrejme súhlasil s tým, čo mu hovoril človek na druhom konci linky.

Okolo veľkej jamy v ceste natiahli dvaja policajti červeno-bielu pásku. Starší z nich si sadol do hliadkového auta a hlásil niečo do vysielacky. Horlivo pri tom gestikuloval. Mladší si zobral na starosť dopravu, mával vodičom, aby pokračovali ďalej a nezastavovali sa.

William Wisting nadvihol pásku a prešiel popod ňu. Zahľadel sa doširoka otvorenými očami nadol. V približne tri metre hlbokaj a rovnako širokej jame ležala stará skriňa. Bola trochu zdeformovaná a na boku prasknutá na mieste, kde sa do nej zahryzla lyžica rýpadla. Dvere boli otvorené a visela z nich hrdzavá zámka.

Wisting si nebol istý, na čo sa to vlastne pozerá. V starej skrini bolo čosi neidentifikovateľné, čosi, čo nikdy predtým nevidel. Celé to bolo obrastené lepkavou plesňou so zelenkastým nádychom. Spod toho presvitali zvyšky látky, z ktorých vyrastali bledé a takmer priesvitné huby. Dlhé sivobiele spóry sa povpletali do hnedastých hrčíc tkaniny. Tu i tam vytrčali z tejto masy vápenato biele kosti obalené voskovitým slizom. Z vrchnej časti skrine na nich civela prázdnyimi očnými jamkami sinavá lebka s niekoľkými chumáčmi vlasov.

Wisting sa nevdojak striasol pri pohľade na to, čo bolo kedysi dávno človekom, a cítil, ako mu po chrbte prebehol mráz. Otvoril ústa, ale akosi sa mu nepodarilo nájsť vhodné slovo.

„To som ti asi zabudol povedať, však?“ uškrnul sa Hammer.
„Už tu nejaký ten čas pobudol.“

Wisting si ho nevšimol. Zišiel dole do jamy, pričom nebral ohľad na šaty, topánky a ani Ingrid, ktorá ich bude musieť vyčistiť. Sústredil sa na záhadu, ktorú predstavoval obsah kovovej skrine. Všimol si detaily, ktoré by mohli byť pri vyšetrovaní dôležité: meno výrobcu *Stålsett*, ktoré sa ešte dalo prečítať nad dverami, zvyšky svetra, kožený pás so zhrdzavenou sponou, čosi, čo sa matne zablyšťalo a kedysi muselo byť lesklé, zrejme retiazka, zopár kovových drôtikov, ktoré kedysi slúžili ako výstuž podprsenky.

„Pobudla,“ vyhlásil zamyslene Wisting. „Bola to žena.“

„Ako to vieš?“ spýtal sa ho pochybovačne Haber. Zobral do ruky fotoaparát a spravil niekoľko záberov. „Možno by si mi aj vedel povedať, koľko detí porodila?“

„Každopádne mala na sebe podprsenku,“ vysvetlil mu Wisting a ukázal na výstužové drôtičky, ktoré sa zachytili v chrbtici. „Navyše ide o malú skriňu. Pochybujem, že by sa do nej zmestil muž.“ Haber sa naňho pozrel spoza okuliarov. „O rok idem do penzie, nechceš nastúpiť na moje miesto?“

Wisting neodpovedal.

„Ako dlho tam už je?“ spýtal sa.

„Nuž, tvoj odhad je zrejme rovnako dobrý ako ten môj,“ odpovedal Haber. „Keďže bola v kovovej skrini, nedá sa presne určiť, ako ovplyvnili rozklad tela pôda, teplota, vlhkosť a ďalšie vonkajšie faktory.“

„Ale reč je o rokoch, nie?“

„Ale áno, o niekoľkých rokoch.“

„A, prirodzene, je reč o vražde, však?“ spýtal sa Hammer.

„Neodvažujem sa povedať niečo o príčine smrti,“ vyhlásil Haber a pozrel sa naňho ponad okuliare. „Ale ak je niekto v skrini a šesť stôp pod zemou, tak zrejme nešlo o nehodu.“

Wisting sa vyškriabal z jamy, aby tam mohol vojsť Finn Haber a pustiť sa do obhliadky. Zamieril k predákovi, ktorý už

medzitým dotelefonoval. Johannes Johansen bolo napísané na jeho žltej pracovnej prilbe, písmená boli čiastočne zošúchané. Nad menom bolo nalepené jeho pracovné zaradenie: predák. Ten nápis tam pribudol zrejme nedávno. Z jeho kombinézy bolo zrejmé, že pracuje pre spoločnosť Selmersen & syn. Prsty zožltnuté od nikotínu sa mu chveli, keď sa pokúšal ušúľať si cigaretu a súčasne odpovedať na Wistingove otázky.

„Čo tu vlastne robíte?“

„Má tu byť podchod – bude nadväzovať na ten nový chodník pre cyklistov a chodcov,“ vysvetlil mu Johansen a oblizol cigaretový papierik.

„Už na ňom robíte dlho?“

„No, odvtedy, ako prestalo mrznúť, ale na tomto mieste sme začali dnes.“

„Našli ste okrem tohto ešte niečo iné?“

„Nie, čo máte na mysli?“ spýtal sa Johansen a potľapkal sa po vreckách, hľadajúc zapaľovač. Bolo možné, že vrah zakopal niekde nablízku aj vražednú zbraň prípadne iné veci, ale to si Wisting nechal pre seba.

„Ako dlho tam podľa vás leží?“ spýtal sa radšej.

Predák konečne našiel v zadnom vrecku zapaľovač, šťukol ním, podržal si plamienok pred trochu nakrivo ušúľanou cigaretou a mykol plecami.

„Viete... začali ste s výkopovými prácami dnes, však? Mohol sem tú skriňu niekto zložiť v priebehu noci?“

„Nie. Vykopali sme ju asi pred hodinou. Rýpadlo vtedy obsluhoval Rolfsen. Johannes Johansen kývol na chlapa, ktorý žul špáradlo a sledoval Finna Habera pri práci. „Túto cestu stavali pred vyše dvadsiatimi rokmi. Tá mŕtvola je tam dole zrejme už odvtedy.“

Wisting zamyslene pokýval hlavou. Neďaleko od nich zastavila vedľa cesty vyleštená toyota. Šofér na štrku prudko zabrzdil a čierny lak pokryl nános prachu. Za predným sklom bola položená biela ceduľka, na ktorej bolo hrubými písmenami napísané PRESS. Z času na čas uvažoval Wisting, či sa novinári,

hrdiaci sa takými to preukazmi, nazdávajú, že ich povolanie zbavuje povinnosti rešpektovať dopravné a parkovacie predpisy. Muž, ktorý vystúpil z auta, určite podobnú legitimáciu nepotreboval, Wisting ho poznal, na tomto aute ho však videl prichádzať prvý raz. Kristoffer Nybråthen z Østlands-Postenu sa objavoval pomaly na všetkých miestach činu.

„Myslel som si, že vás zastihnem ešte na golfovom ihrisku,“ poznamenal Nybråthen a prihladil si prameň vlasov, ktorý mu prekryval lesklú plešinu.

Wisting mu iba kývol hlavou. Aj jeho dedo mal podobnú frizúru a on si dlho myslel, že si takto začesávajú vlasy len starci. Až do chvíle, keď sa kedysi na sklonku osemdesiatych rokov nezjavil na jednom mieste činu Nybråthen – v džínsoch a červenom svetri. Dnes mal na sebe bielo-sivý pulóver s islandskými vzormi, ktorý podľa všetkého pochádzal z toho istého obdobia.

„No toto ale vyzerá sľubne,“ potešil sa Nybråthen, priložil si fotoaparát k umasteným okuliarom s kosteným rámom a začal šťukať. V archíve Østlands-Postenu museli byť stovky záberov, na ktorých bol Wisting na mieste činu.

„Počúvam, že ide o nejakú starú mŕtvolu,“ nadhodil vysoký novinár a sklonil fotoaparát. Wistingovi napadlo, že pre Nybråthena bolo fotenie ako pre šoféra radenie. Možno si ani neuvedomoval, že fotí.

„Práve sme sem dorazili,“ vyhlásil Wisting vyhýbavo.

„Ale objavili tu telo, nie?“

„Našli sa nejaké pozostatky,“ opatrne to formuloval Wisting. Kristoffer Nybråthen bol usilovný a horlivý novinár. Nepopustí, kým Wisting neprizná, čo obaja vedeli. Navyše si zaslúžil čosi viac než len nič nehovoriace komentáre. Nybråthen ťahal s políciou za jeden povraz, a keď potrebovali pri vyšetrovaní takticky využiť médiá, obracali sa vždy práve naňho.

„Sú to ľudské pozostatky,“ povedal mu Wisting, keď sa ho opýtal, o aké pozostatky ide.

„Muž alebo žena?“

„Na to je ešte privčas,“ odpovedal Wisting. Šlo o jeho domnienky, nie fakty, a nechcel, aby sa dostali do novín.

„Príčina smrti?“

Wisting pokrútil hlavou. Vlastne sa ani nezdalo, že by novinár čakal nejakú inú reakciu. Štyria požiarnici vyniesli starú skriňu s telom z jamy a obozretne ju položili na celtovinu do policajnej dodávky. Nybråthen sa znovu chopil fotoaparátu a spravil niekoľko rýchlych záberov.

Wisting vyšetroval vraždu naposledy pred dvomi rokmi. Vedel, že tentoraz to bude náročné. Možno dokonca aj zbytočné. Ak bola obeť pochovaná vyše dvadsaťpäť rokov, vzťahovala by sa na vraždu premlčacia doba. No napriek tomu cítil dôverne známe vzrušenie, ako vždy, keď sa púšťal do nového prípadu. Uvažoval, aký príbeh sa asi skrýva za týmto čudným nálezom.

3

„Je tu zima,“ informovala ho Ebba, ktorá sedávala na policajnom oddelení za pultom, kde sa poskytovali informácie, čo si Wisting pamätal.

„Tuším nám tu kúria podľa počasia, ktoré by vonku malo byť vzhľadom na ročné obdobie, a nie podľa toho, koľko stupňov je vonku naozaj,“ posťažovala sa. „Nieкто by sa mal pozrieť na teplomer. Dnes ráno som mala doma trinásť stupňov a to sme uprostred júna. Povedala som to správcovi budovy, ale zdá sa, že bezvýsledne. Nemohli by ste sa s ním o tom porozprávať?“

„Pokúsím sa,“ usmial sa Wisting a uvedomil si, že mu je skutočne zima na nohy.

„Mimochodom, je tu ten pán, s ktorým ste sa dohodli na jednu,“ pripomenula mu Ebba. „Už tu dosť dlho čaká,“ dodala a kývla na niekoľko kresielok. Tri boli obsadené. „Pán Benjamin Hessdalen.“

Wisting sa nikdy predtým s Benjaminom Hessdalenom nestretol, ale nebolo ťažké odhadnúť, ktorý z mužov je predsedom

spolku Kruhy v obilí. Sedel na samom okraji kresla, Wistingovi sa videlo, že sa každú chvíľu z neho zošmykne. Dlane mal položené na kolenách, sivé vlasy zopnuté do konského chvosta a na nose mal okuliare s hrubým rámom. V lone mal položenú plochú čiapku a ošúchaný modrosivý plášť.

Benjamin Hessdalen zrejme počul, že o ňom Ebba hovorí, a Wisting nevedel napochytre vymyslieť žiadnu hodnovernú výhovorku, nemohol ho teda nechať dlhšie čakať. Zdalo sa, že ani Ebba sa mu nechystá pomôcť, nuž sa zdvorilo usmial a kývol naňho. Finn Haber zvládne obhliadku tela, ktoré mali čoskoro doviezť do kriminalistického labáku, vynikajúco aj sám.

„Čím sa váš spolok zaoberá?“ spýtal sa ho Wisting, keď mužovi ponúkol stoličku vo svojej kancelárii. Okamžite otázku oľutoval. Predpokladal, že ho čaká dlhý rozhovor.

„Dali sme si za cieľ registrovať výskyt kruhov v obilí v celom Nórsku,“ vysvetlil mu Benjamin Hessdalen a popravil si okuliare.

„Je s tým tak veľa práce?“ zaujímal sa Wisting. Uvedomil si si posmešný podtón otázky, ale nebol si istý, či ho zachytil aj Hessdalen.

„Vo svete zaznamenali doteraz viac než desaťtisíc kruhov v obilí,“ vysvetlil mu muž. „Väčšina z nich sa objavila v Anglicku, ale nejaké vznikli aj v Kanade, USA, Austrálii a Rusku. V Nórsku zapisujeme ich výskyt len od roku 1991.“

„Koľko ste ich zatiaľ zaznamenali?“

„Dvadsaťtri.“

„Len toľko?“ spýtal sa Wisting a pozrel sa na dvere. Muž uňho nebol ani minútu a on už vedel, že s ním iba márne čas. Takzvané nadprirodzené javy a historiky o mimozemšťanoch jednoducho nepatrili k policajnej práci.

„V Dánsku sa ich objavilo o desať viac,“ vysvetlil mu Hessdalen. Stále si podľa všetkého nevšimol sarkazmus vo Wistingovom hlase. „Ale treba mať na vedomí to, že v Nórsku je veľa lesov a pohorí a ak vezmeme do úvahy charakter krajiny, nedisponujeme vhodnými podmienkami pre ich vznik.“

„Je vám jasné, že tie kruhy, o ktoré ide, sa neobjavili v obilí, však?“ pripomenul mu Wisting, bol však presvedčený o tom, že jeho hosťovi sa vidia zaujímavé aj kruhy v tráve.

„Sledoval som tie prípady v médiách,“ prikývol muž. Okuliare sa mu zošmykli o kúsok nižšie. „Ide o úkaz, ktorý označujeme pojmom príbuzný fenomén a spadá do tej istej kategórie ako kruhy na ľade.“

Wisting sa už-už chystal opýtať na kruhy na ľade, ale včas sa spamätal, chcel, aby tento rozhovor trval čo najkratšie.

„Prečo ste sa obrátili na políciu?“ spýtal sa ho namiesto toho.

„Rád by som získal vaše povolenie, chcem totiž kruhy na golfovom ihrisku preskúmať,“ odpovedal muž pohotovo a posunul si okuliare vyššie.

„V tom vám nemôžem zabrániť,“ odpovedal Wisting a rozhodil rukami. „Potrebujete povolenie od majiteľa pozemku, nie odo mňa.“

„Takže sa môžeme zaoberať miestom činu? Nevznáša polícia voči tomu žiadne námietky?“

„Nevznáša,“ usmial sa Wisting. „Máte nejaké tušenie, ako tie kruhy vznikli?“

Predseda Kruhov v obilí pokrútil hlavou a konský chvost sa mu rozhojdal.

„Musím to miesto najprv preskúmať. Niekedy sa ukáže, že kruhy vytvorili ľudia, napríklad si ich objednávajú televízne stanice alebo časopisy, ale sú také, ktorých vznik sa nijako vysvetliť nedá,“ vyhlásil. „Napriek rozsiahlemu niekoľkoročnému vedeckému výskumu tohto fenoménu zatiaľ nevieme, ako vznikajú. Ide o veľké mystérium našej doby.“

Wisting na to radšej nič nepovedal. V mysli sa zaoberal iným a oveľa väčším mystériom: telom v skrini, ktoré sa teraz nachádzalo o poschodie nižšie. Zdalo sa mu, že nastal vhodný čas na ukončenie rozhovoru.

„Viete o tom, že v súvislosti s kruhmi v obilí ľudia pozorovali aj svetelné gule?“ pokračoval Benjamin Hessdalen ešte predtým, ako stihol Wisting čokoľvek povedať.

„Svetelné gule?“

„Predpokladá sa, že výkonnou silou je jedna alebo viacero svetelných gulí, ktoré sú bodovým zdrojom elektromagnetického žiarenia a sála z nich intenzívne teplo,“ horlivo mu vysvetľoval Hessdalen.

„Výkonnou silou?“

„Tak nazývame silu, ktorá vytvára tieto formácie,“ objasnil mu muž a posunul sa trochu bližšie k okraju stoličky. „Celý proces je zdokumentovaný v troch článkoch, ktoré publikovali vedecké časopisy. Prinajmenšom päťdesiat osôb videlo, ako sa jednotlivé kruhy spontánne vytvorili. A približne dvadsať z nich bolo ochotných uviesť svoje plné meno a poskytnúť médiám rozhovor. Vo všetkých týchto prípadoch boli pozorované svetelné gule, očividne sa spustili z neba. Postupne sa podarilo nazbierať aj pomerne veľa nahrávok svetelných gulí neďaleko anglických kruhov v obilí, prípadne priamo na nich.“

„Lutujem,“ odpovedal Wisting. „Nikto nám žiadne svetelné gule nehlásil.“

„Často boli na obilí prilepené aj živé či mŕtve muchy,“ pokračoval nadšený pozorovateľ kruhov v obilí. „Z toho vyplýva, že výkonná sila musela pôsobiť nesmierne rýchlo a prudko. Niekoľko múch doslova explodovalo.“

„Ani muchy nám nehlásili,“ poznamenal Wisting, hoci si tým vlastne ani nebol istý.

„A čo nejaké zvuky? Nahlásil vám niekto nejaké podozrivé zvuky?“

Wisting pokrútil hlavou.

„Stáva sa, že keď sa tvoria kruhy v obilí, počuť špecifické zvuky: od šušťania cez pískanie po kvílenie – ba občas je počuť aj prskanie, ako keď iskrí elektrická zásuvka.“

„Nikto nič nepočul,“ povedal mu Wisting. Neponúkal sa, že to ešte preverí.

„Odobrali ste nejaké vzorky?“ spýtal sa Benjamin Hessdalen.

„Vzorky?“

„Pôda, na ktorej sa tvoria pravé kruhy v obilí, vykazuje nezvyčajne vysoký obsah magnetitu a kremeňa,“ poučil ho Hessdalen.

Teraz sa už sotva dalo vyhlásiť, že na stoličke sedí, Wistingovi sa zdalo, že sa z nej čochvíľa zošmykne. Každým slovom sa posúval o milimeter bližšie k okraju. „A čo interná geometria?“ nedával mu pokoj.

„Čo s ňou?“ spýtal sa Wisting, hoci netušil, o čom muž hovorí.

„Analýzy dokázali, že vzdialenosť medzi geometrickými tvarmi je vždy v rovnakom pomere. Dalo by sa hovoriť o akejsi geometrickej dokonalosti.“

„Asi najlepšie by bolo, keby ste to preskúmali vy,“ navrhol Wisting a vstal, aby naznačil, že ich rozhovor sa skončil.

„Máte úplnú pravdu,“ odpovedal Hessdalen a tiež vstal. „Prirodzene, zašlem polícii správu o tom, čo som našiel a zistil.“

„Prirodzene,“ súhlasil Wisting a otvoril dvere.

4

Na veľkom stole v laboratóriu Finna Habera ležali veľké a malé kosti. Boli dôkladne vyčistené a uložené tak, aby vytvárali kompletnú ľudskú kosť. Vyzerala takmer ako atrapa zo strašidelného domu, do akého sa ľudia chodia v zábavných parkoch báť. Zvyšky šliach, pokožky a tuku však nenechávali nikoho na pochybách, že ide o pravé ľudské pozostatky.

V miestnosti páchlo ako v starej pivnici, ktorá bola dlho zatvorená a teraz sa veci v nej konečne dostali do kontaktu s čerstvým vzduchom. Wisting sa pozrel na skriňu a uvažoval, kam sa vlastne podel zvyšok tela. Videl v priebehu svojej kariéry mnoho mŕtvol. Napadlo mu, akí krehkí sú ľudia a ako málo stačí na to, aby sa z nich stalo toto: zopár kostí.

Nils Hammer zobral do ruky kosť z ľavej nohy a začal si ju začudovane prezeráť.

Kriminalista sa opieral o stôl a sledoval ich spoza okuliarov. Zdalo sa, že Finn Haber si túto chvíľu užíva, ich údiv, to, ako nevedia odtrhnúť oči z kostí. Bol hrdý na svoju profesiu, ale ani pre neho neboli mŕtvy každýdenným chlebom. Odvtedy, ako

naposledy v ich policajnom okrsku niekoho zabili, uplynuli už dva roky. Toho muža vtedy pripravil o život William Wisting.

Wisting si spomenul na to, ako krvácal, keď ho zastrelil, tú myšlienku však zahnal, uprel pohľad na Habera a čakal, kedy začne. Na starého kriminalistu sa plne spoliehal. Mal zvláštne vyžarovanie, Wisting sa v jeho prítomnosti vždy upokojil, cítil, že vyšetrovanie je v dobrých rukách a že majú všetko pod kontrolou.

Nezdalo sa, že by chcel Haber začať. Wisting sľkal kávu a napokon to už nevydržal a spýtal sa: „Vieme už niečo?“

„Vieme tri veci,“ odpovedal Haber. „Po prvé: mal si pravdu. Ide o ženu.“

Starý kriminalista si sňal okuliare a ukázal nimi na panvovú kosť na stole.

„Po druhé: bola približne 160 centimetrov vysoká. A po tretie: vieme, ako umrela.“

Finn Haber si dal okuliare opäť na nos a ponad ich okraj sa na nich zahľadel. Očividne čakal, že ho vyzvú, aby to nejako rozvinul.

„A ako zomrela?“ spýtal sa Nils Hammer a odložil na miesto kosť, ktorú doteraz držal v rukách.

Haber neodpovedal, len ukázal na lebku. Medzi prázdny-
mi očnými jamkami bola malá okrúhla dierka. Na okraji bola kosť trochu popraskaná. Wisting si ju všimol už predtým, ale nazdával sa, že ide len o dôsledok dlhého pobytu pod zemou, že kosti jednoducho začali pod vplyvom času a prostredia zvetrávať a praskať.

„Kaliber 22,“ vyhlásil kriminalista.

„Si si tým istý?“ spýtal sa Hammer a zodvihol lebku, aby sa na dierku lepšie pozrel. „Mne sa zdá, že ju mohli pokojne tresnúť dačím po hlave. Trebárs motykou.“

„Zdať sa ti to môže,“ povedal Haber a vopchal ruku do hlbokého vrecka na laboratórnom plášti. „Ale v skrini som našiel aj toto.“

Na Finnovej dlani ležala malá guľka.